

Sygn. akt III AUa 949/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska (spr.) SSO del. Beata Górka
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2015 r. w Szczecinie

sprawy A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wG.

przy udziale zainteresowanych K. K. (1), S. C. i R. T.

o ustalenie podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji płatnika składek

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 września 2014 r. sygn. akt VI U 1148/13

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp. VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Górka

III A Ua 949/14

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 10 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek P.H.U. (...) w J. w okresach i kwotach wskazanych dla:

- K. K. (1) (decyzja nr (...)),

- S. C. (decyzja nr (...)),

- R. T. (decyzja nr (...))

oraz o stwierdził wysokość składek na FGŚP (decyzja nr (...)) i FP (decyzja nr (...)).

W odwołaniach od wszystkich powyższych decyzji płatnik składek A. C. podniósł, że są one błędne bowiem do obliczenia podstawy wysokości składek ubezpieczeniowych wnioskodawcy i zainteresowanych S. C., R. T. i K. K. (1) organ przyjął okresy świadczenia przez nich pracy zagranicą określone w dokumencie (...) zamiast okresy faktycznie wykonywanej pracy wynikające z deklaracji składanych przez wnioskodawcę każdorazowo po powrocie do kraju.

W odpowiedzi na odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o ich podnosząc, że przeprowadzona przez organ u wnioskodawcy kontrola, której przedmiotem była między innymi prawidłowość i rzetelność obliczania składek na ubezpieczenie społeczne wykazała istotne różnice, co do wskazania długości okresów wykonywania pracy przez wnioskodawcę i zainteresowanych za granicą, między dokumentem(...) a deklaracjami złożonymi przez wnioskodawcę.

Sąd Okręgowy postanowieniami z dnia 9 września 2013 r. połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy z powyższych odwołań i prowadził je pod sygnaturą akt VI U 1148/13.

Wyrokiem z dnia 2 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania (punkt I) oraz zasądził od A. C. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II).

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oprął o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

A. C. prowadzi od 1 września 2005 r. działalność gospodarczą polegającą na wykonywaniu prac budowlanych. W okresie od 22 listopada 2012 r. do 27 grudnia 2012 r. organ rentowy przeprowadził kontrolę w firmie płatnika, której celem było:

- 1) zbadanie prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenie społeczne oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest zakład płatnika oraz zgłaszanie do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego;
- 2) ustalenie uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych i wypłacanie tych świadczeń oraz dokonywanie rozliczeń z tego tytułu;
- 3) prawidłowość i terminowość opracowywania wniosków o świadczenia emerytalne i rentowe;
- 4) wystawianie zaświadczeń lub zgłaszanie danych dla celów ubezpieczeń społecznych.

Kontrolą objęto okres od stycznia 2009 r. do grudnia 2012 r. W końcowym wniosku kontrolujący stwierdził, że płatnik składek wyliczył składki na ubezpieczenie emerytalne, chorobowe i wypadkowe za pracowników K. K. (1), S. C. i R. T. wykonujących pracę w Holandii od podstawy innej niż wynikająca z obowiązujących przepisów i nie dokonał przeliczenia podstawy wymiaru składki do wysokości przeciętnego prognozowanego wynagrodzenia w niektórych okresach zatrudnienia. Do protokołu sporządzono w dniach 8 marca 2013 r. i 19 kwietnia 2013 r. aneksy.

Wnioskodawca nie złożył zastrzeżeń do protokołu wraz z aneksami.

Wnioskodawca samodzielnie wypełniał dokument E-101. Przed wyjazdem wpisywał w nim przypuszczalną datę wyjazdu i powrotu. Natomiast po powrocie do kraju w deklaracji wpisywał inny czas wykonywania pracy zagranicą. Nie zapoznał się z pouczeniem zawartym na dokumencie E-101.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego oraz Sąd Okręgowy uznał, że odwołania nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że spór między stronami dotyczy w istocie, który z dokumentów sporządzonych przez wnioskodawcę, a dotyczących długości każdego z okresów wykonywania przez niego i zainteresowanych pracy w Holandii i mających w efekcie wpływ na wyliczenie składek na ubezpieczenie społeczne odpowiada prawdzie. Organ rentowy przyjął bowiem za podstawę prawidłowego wyliczenia dane zawarte w dokumencie(...)i w oparciu o nie wydał zaskarżone decyzje. Wnioskodawca i zainteresowani twierdzili, że prawdziwe dane były zamieszczone w deklaracjach składanych po każdym powrocie do kraju. W tej sytuacji sąd meriti uznał, że zgodnie z art. 232 k.p.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodu, iż rzeczywiście łączny czas pracy zagranicą był mniejszy niż 182 dni. Sąd wskazywał na tę okoliczność i wnioskodawca zgłosił jako dowody na poparcie swoich twierdzeń wydruki z konta wnioskodawcy, faktury dotyczące zakupu paliwa, faktury dotyczące wynagrodzenia za wykonane na terenie Polski prace budowlane, faktury zakupu towarów, umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, bilingi telefoniczne oraz zeznania świadka Z. G..

W ocenie Sądu Okręgowego wskazane przez ubezpieczonego wydruki połączeń zarówno w kraju jak i poza granicą oraz umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie dają pewności, że rozmowy telefoniczne wskazane w bilingach odbywał wnioskodawca, a na pewno nie są dowodem, że w tym samym czasie zainteresowani wykonywali pracę za granicą czy też przebywali w kraju. Podobnie – w ocenie tego sądu – takiej pewności co do miejsca pobytu zainteresowanych nie dawały faktury zakupu paliwa i dowód dokonania przedpłaty w W., jak i paragon zakupu w (...) w W., co więcej, nie dawały pewności, że czynności tych dokonywał wnioskodawca. Za dowód nie można też uznać faktury dotyczącej wykonanych prac budowlanych na rzecz H. P., gdyż data znajdująca się na niej jest jedynie datą wystawienia faktury i nie wynika z niej kiedy i w jaki sposób wynikająca z niej należność została zapłacona. Sąd meriti miał na uwadze, że wnioskodawca twierdził, iż wskazane dowody mają poświadczyć, że w dniach których dotyczyły, wnioskodawca i zainteresowani przebywali w tym samym miejscu, z jego zeznań wynikało jednak, iż zdarzały się przypadki samotnego wyjazdu wnioskodawcy do Holandii, aby znaleźć pracę i dopiero po jej znalezieniu wyjeżdżali w pełnym składzie do pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego zeznania świadka Z. G. nie wnosiły do sprawy nic nowego. Świadek nie potrafił wskazać konkretnych przypadków, w których wnioskodawca lub zainteresowani przebywali w kraju w czasie wskazanym przez A. C. w dokumencie E-101 jako okres świadczenia pracy za granicą. Poza tym sprawiały wrażenie stronniczych. Wskazywała na to część jego zeznań, w której twierdził, że wraz z wnioskodawcą, po jego powrocie z Holandii, dokładnie sprawdzał deklaracje czy nie nastąpi przekroczenie łącznej ilości 182 dni wykonywania pracy za granicą, natomiast nigdy nie sprawdzał czy dane wpisane przez ubezpieczonego w dokumencie E-101 nie mogą spowodować ich przekroczenie chociaż wiedział, że wpisywane są tam dłuższe okresy. Okoliczności te, zdaniem sądu meriti, sprawiły, że dowody złożone przez wnioskodawcę okazały się niewystarczające.

Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. sąd pierwszej instancji oddalił odwołania.

O kosztach postępowania sąd ten orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w całości nie zgodził się płatnik A. C., który w wywiezionej apelacji wniósł o jego zmianę.

Apelujący podniósł, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych za podstawę do naliczenia składki przyjmuje okres pobytu w Holandii z oświadczenia złożonego w celu uzyskania europejskiego dokumentu E-101, czyli planowanego pobytu i nie przyjmuje do wiadomości, że było inaczej. Skarżący wskazał, że pracownicy byli kierowani w podróż służbową zgodnie z art. 77⁵ k.p. i tak,

- R. T. łącznie na 94 dni w 6 okresach: od 26 do 31 października 2009 r. (6 dni), od 1 do 12 grudnia 2009 r. (12 dni), od 10 do 31 stycznia 2010 r. (22 dni), od 1 do 28 lutego 2010 r. (28 dni), od 1 do 14 marca 2010 r. (14 dni) i od 31 marca do 2 kwietnia 2010 (3 dni);

- S. C. na 112 dni w 8 okresach: od 16 do 31 marca 2009 r. (16 dni), od 4 do 10 kwietnia 2009 r. (10 dni), od 20 do 30 kwietnia 2009 r. (11 dni), od 16 do 29 maja 2009 r. (14 dni), od 1 do 15 lipca 2009 r. (15 dni), od 1 do 12 grudnia 2009 r. (12 dni) i od 11 do 31 stycznia 2010 r. (21 dni);

- K. K. (1) na 31 dni w 7 okresach: od 16 do 31 marca 2009 r. (16 dni), od 4 do 10 kwietnia 2009 r. (10 dni), od 20 do 30 kwietnia 2009 r. (11 dni), od 16 do 29 maja 2009 r. (14 dni), od 1 do 15 lipca 2009 r. (15 dni), od 10 do 22 sierpnia 2009 r. (13 dni) i od 24 sierpnia do 26 września 2009 r. (33 dni).

Powyższe okresy pobytu określone w E-101 przerywane były pobytami w Polsce co potwierdzone jest rachunkami, billingami wyciągami bankowym. Zatem faktyczne okresy były jeszcze krótsze.

Dalej apelujący zarzucił, że w sprawie nie ustalono w jaki sposób po powrocie można przeprowadzić korektę pobytu - nie ma możliwości technicznej skorygowania okresu pobytu w szczególności daty rozpoczęcia okresu pobytu (opóźniony wyjazd). W pouczeniu do (...), na które powołuje się w uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy, jest tylko omówiony przypadek jak postąpić z wcześniejszym powrotem, a nie późniejszym wyjazdem, czy czasowym pobytami w Polsce. Nadto Sąd Okręgowy mimo podniesienia w piśmie procesowym nie zobowiązał Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawie ostatecznej kwoty żądania mimo dokonania zmiany okresów pobytu. Nie dokonał przeliczenia zobowiązania mimo dwóch aneksów do protokołu. Co powoduje przy ewentualnym uprawomocnieniu się wyroku wątpliwość do wysokości zobowiązania.

Następnie płatnik zarzucił, że Sąd Okręgowy nie zwrócił uwagi, iż okres pobytu w delegacji służbowej ZUS określił jako oddelegowanie co nie mieści się w formule bowiem nie nastąpiła zmiana umowy o pracę w zakresie miejsca wykonywania pracy oraz nie nastąpiło zawarcie umowy na oddelegowanie. Natomiast jak wykazano w czasie postępowania sądowego w tym przypadku następowały faktyczne momenty podróżowania po każdy z pracowników w krótkim okresie czasu podróży służbową odbywał w kilkunastu okresach. Ponadto pracownicy otrzymali w okresie podróży bezpłatny przejazd w obie strony, bezpłatne wyżywienie oraz zakwaterowanie czyli wyczerpali wszystkie znamiona pojęcia podróży służbowej. Sąd nie rozstrzygnął co właściwie było okresem pobytu zagranicą oddelegowanie czy podróż służbowa. Bo oddelegowanie rodzi zupełnie inne skutki prawne niż podróż służbowa.

Jednocześnie apelujący zaznaczył, że Sąd Najwyższy wyraźnie zaakcentował, iż nie każdy wyjazd pracownika może być uznany i potraktowany jako podróż służbowa. Jeśli pracownik zawarze z pracodawcą porozumienie, w którym zgodzi się na świadczenia przez pewien okres pracy w innym, niż stałe miejscu, to pozbawi się prawa do świadczeń z tytułu podróży służbowej. Może wówczas przysługiwać mu dodatek miesięczny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2007 r., II PK 165/06), a w kontrolowanym przez ZUS okresie takich przypadków nie było - zatem nie może być mowy o oddelegowaniu jak twierdzi ZUS.

Nadto skarżący zarzucił, że Sąd Okręgowy nie zajął stanowiska wobec wypowiedzi pracowników T. i C. oraz K. w sprawie ich pobytu w podróży służbowej.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja płatnika A. C. doprowadziła do uchylecia zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny nie mógł przystąpić do merytorycznego rozpoznania sprawy, bowiem sporządzone uzasadnienie nie poddaje się kontroli, a ostatecznie nie można przyjąć, że Sąd Okręgowy rozpoznał istotę sprawy. Co prawda sąd pierwszej instancji oddalił odwołania od zaskarżonych decyzji, ale co legło u podstaw takiego rozstrzygnięcia zarówno w zakresie ustaleń faktycznych, jak i podstaw prawnych, w żaden sposób nie da się wyprowadzić z treści sporządzonego w sprawie uzasadnienia.

Przypomnieć trzeba, że zaskarżonymi decyzjami Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne K. K. (1), S. C. i R. T. z tytułu zatrudnienia na umowę o pracę u płatnika P.H.U. (...). W uzasadnieniu każdej decyzji organ wskazał, że ubezpieczeni zatrudnieni przez płatnika na podstawie umowy o pracę wykonywali pracę także na terenie Holandii, przy czym organ rentowy przyjął, że nie odbywało się to w ramach podróży służbowej, lecz w ramach wykonywania umówionej pracy wynikającej z umowy o pracę. Zdaniem organu rentowego za sporny okres podstawa wymiaru składek ubezpieczonych nie może być niższa od kwoty przeciętnego wynagrodzenia. Podczas gdy w umowach o pracę ubezpieczeni mieli przyznane wynagrodzenie minimalne obowiązujące w tamtym czasie (czy też jego odpowiednią część w zależności od wielkości powierzonych im zadań).

W odwołaniach od tych decyzji płatnik – A. C. podniósł, że faktyczny okres pobytu ubezpieczonych poza granicami Polski nie przekraczał 180 dni, a okresy tego pobytu nie pokrywały się z okresami ujętymi w zaświadczeniach(...) bowiem zdarzało się, że termin wyjazdu czy powrotu był przesuwany.

Zatem zadaniem sądu pierwszej instancji było ustalenie czy istniały podstawy do ustalenia przez organ rentowy podstawy wymiaru składek pracowników A. C. w wysokości wskazanej przez ZUS w zaskarżonych decyzjach czy też w wysokości przyjętej i wpłaconej przez płatnika za sporne.

Sąd Okręgowy nie dokonał żadnych własnych ustaleń okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia powstałego sporu. Ani nie ustalił jakie było okresy pracy ubezpieczonych w Holandii, ani czy wykonywali tam pracę w ramach wykonywania umowy o pracę, czy też podróży służbowej i jaki wpływ te okoliczności mają na ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne występujących w niniejszej sprawie pracowników, na co zwrócił także uwagę apelujący. Nadto brak jakiegokolwiek podstawy prawnej wydanego rozstrzygnięcia nie pozwala na kontrolę toku rozumowania, który doprowadził sąd pierwszej instancji do wydania zaskarżonego orzeczenia.

Nie jest rzeczą sądu odwoławczego, a tym bardziej stron postępowania, domyślanie się co sąd pierwszej instancji miał na uwadze i jakie podstawy prawa legły u podstaw jego orzeczenia.

Stawiając powyższy zarzut Sądowi Okręgowemu należy wyjaśnić, że art. 328 § 2 k.p.c. określa konieczne elementy uzasadnienia wyroku sądu. Zgodnie z jego treścią uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Przytoczony przepis wskazuje obligatoryjną treść uzasadnienia. W praktyce w uzasadnieniach wyroków dają się zazwyczaj wyróżnić trzy zasadnicze części (zob. K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1540 i n.). Pierwsza, tzw. część historyczna (wstępna, opisowa) zawiera przedstawienie żądań stron, nie wyłączając ewentualnych zmian w tym zakresie oraz opis dotychczasowego przebiegu postępowania. Część druga, rozpoczynająca się z reguły od zwrotu "sąd ustalił, co następuje", obejmuje przedstawienie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów ustalonych przez sąd w postępowaniu. W tej części sąd wskazuje dowody, na podstawie których dokonał ustaleń, oraz rozprawia się z dowodami, którym odmówił wiarygodności, wyjaśniając przyczyny takiego podejścia. Uzasadnienie w tym zakresie powinno dawać podstawy do kontroli, czy oceniając wiarygodność i moc dowodów sąd nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Część trzecia uzasadnienia obejmuje wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i zaczyna się zwykle od słów: "sąd zważył co następuje". Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku nie może ograniczać się wyłącznie do powołania przepisów prawnych, lecz powinno obejmować także wyjaśnienie przyjętego przez sąd sposobu ich wykładni i zastosowania, umożliwiające ocenę czy w rozumowaniu nie popełniono błędów (B. Dobrzański (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. Z. Resich, W. Siedlecki, s. 517). "Obowiązek wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku (art. 328 § 2 k.p.c.) nie polega na przytoczeniu przepisów prawa, lecz na wskazaniu, dlaczego sąd zastosował określony przepis i w jaki sposób wpłynął on na rozstrzygnięcie sprawy" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 498/00, OSNP 2003/9/222) – Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. komentarz do art. 328 – A. Jakubecki; Wolters Kluwer Polska, 2011). Nadto podkreślić należy, że ustalona podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięcia powinny być spójne i tworzyć logiczną całość. Natomiast wyjaśnienie podstawy prawnej

wyroku w rozumieniu art. 328 § 2 k.p.c. polega na wyjaśnieniu, dlaczego sąd zastosował określony przepis i w jaki sposób wpływa on na treść rozstrzygnięcia, a więc jakie elementy stanu faktycznego uzasadniają zastosowanie tego przepisu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2001 r., I PKN 498/00, OSNAP 2003/9/222 i z dnia 29 maja 2008 r., II CSK 39/08, LEX nr 420381). Inaczej mówiąc, z wyjaśnieniem podstawy prawnej orzeczenia połączona została powinność dokonania wyboru przepisów prawa, które będą ją stanowić, ustalenia w drodze wykładni ich znaczenia oraz zastosowania norm prawnych do poczynionych ustaleń faktycznych. Na sądzie spoczywa obowiązek wytłumaczenia, dlaczego zastosował określony przepis i w jaki sposób wpływa on na rozstrzygnięcie, a tym samym, jakie elementy stanu faktycznego uzasadniają zastosowanie tego przepisu. Nie spełnia tego wymagania samo przytoczenie przepisów prawa oraz ogólnikowe powołanie się na poglądy doktryny i orzecznictwa (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1981 r., I PRN 41/81, OSP 1982/7-8/105; z dnia 9 maja 2013 r., II UK 301/12, LEX nr 1408166).

W skutek opisanych na wstępie tych rozważań uchybień wymaganiom określonym w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżone orzeczenie w ogóle nie poddaje się kontroli instancyjnej (por. np. wyroki z dnia 2 czerwca 2011 r., I CSK 581/10, LEX nr 950715; z dnia 18 kwietnia 2012 r., II PK 197/11, LEX nr 1216857 oraz z dnia 3 października 2012 r., II PK 64/12, LEX nr 1243026 i powołane w nich orzeczenia). Dlatego sąd odwoławczy uznał, że sformułowanie sentencji orzeczenia „oddala odwołania” bez wskazania jakie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy sąd pierwszej instancji przyjął, jakie dowody uznał za wiarygodne i dlaczego, a jakim odmówił wiarygodności i z jakich powodów, oraz brak powołania podstawy prawnej i jej wyjaśnienia, nie można uznać za rozpoznanie istoty sprawy. W tej sytuacji Sąd Okręgowy ponownie rozpoznający sprawę przeprowadzi postępowanie, dokona ustaleń faktycznych z poszanowaniem normy art. 233 § 1 k.p.c. i wskaże, w oparciu o konkretnie określone i przywołane przepisy prawa, jaka podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne ubezpieczonych K. K. (1), S. C. i R. T. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek A. C., powinna być przyjęta za sporne okresy. A zatem czy odwołania A. C. zasługują uwzględnienie (art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.) czy też nie (art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.). Jednocześnie sąd pierwszej instancji sporządzi uzasadnienie przy uwzględnieniu uwag przedstawionych powyżej.

Mając na uwadze przedstawione ustalenia i rozważania Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sąd Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, na które złożyła się opłata od apelacji uiszczona przez odwołującego się A. C. (art. 108 § 2 k.p.c.).

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka-Szkibiel del. SSO Beata Górka